

Když jsem uvažoval o tématu písemné práce z církevních dějin, musel jsem se nejprve rozhodnout, na kterou z velkých kapitol historie křesťanské církve bych se měl zaměřit. Od mého prvního setkání s historiografií prostředkující obraz živoucího sledu příběhů a událostí církve v průběhu staletí, nejvíce mne oslovily práce soustředící se na projevy křesťanského nonkonformismu toužícího po ozdravení církve - pojednání sledující dějiny reformních hnutí a dějiny křesťanských sekt. Předně tři velká období upoutala mou pozornost. Je jim společné zvláštní nasazení pro nápravu církve a společnosti, nasazení pro věc Kristovu, pro dosvědčení evangelia, a současně vzdor vůči mocenskému postavení a vladaření církve. Témata, mezi kterými jsem se rozhodoval, jsou jmenovitě dějiny valdenství, dějiny reformního hnutí v Čechách a české evangelické církve v době předtoleranční, a anglické reformní hnutí.

Počátkům kazatelského hnutí valdenských měl jsem možnost blíže se věnovat při přípravě k semináři z církevních dějin (ET3022. Spor o chudobu církve, ZS 2005/6) a přesto, že život a rozšíření společenství valdenských v Evropě je bezesporu velké téma, chtěl bych využít této příležitosti k studiu jiného dějství evropského významu.

Dějinnám českého opravného hnutí a životu evangelického společenství v 17. a 18. století je u nás přirozeně věnována značná pozornost. Naproti tomu, pokud mohu posoudit, události a osobnosti reformního hnutí v Anglii zůstávají v české evangelické církvi spíše stranou zájmu, a to přesto, že anglická reformace je s kontinentální reformací 16. století v úzkém vztahu. Anglické církvi v dějinách dostává se menší pozornosti ve srovnání např. se sousedním Německem – snad úměrně zeměpisné vzdálenosti Anglie od Čech.

Neměli bychom ovšem zapomínat na to, že s anglickým národem nás historicky pojí mnohé, jak na poli kulturních dějin, tak i přímo v životě a směřování církve. Dílo anglického reformátora Jana Viklefa stojí na počátku husitského hnutí v Čechách.

Došel jsem tedy k závěru, že v této práci budu usilovat o porozumění a zpracování určité stránky bohatých dějin reformního hnutí v Anglii. Přestože hlavním důvodem mé volby jsou „vlastní zajímavé rysy— anglické reformace,¹ do určité míry jsem také veden jazykovou znalostí, tedy možnostmi četby příslušné literatury v angličtině.

Nápadným průvodním znakem anglické reformace je intenzita emigrace pro přesvědčení. Proto bych se chtěl pokusit zorientovat v počátečním období různorodého nábožensko společenského reformního dění v Anglii pomocí zaostření na tento určitý fenomén odchodů a útěků (trvalých i dočasných) raných anglických protestantů z ostrovního království do exilu.